

תת"ע 5113/06/14 - מדינת ישראל נגד שלייפר טטיאנה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

26 ינואר 2016

תת"ע 5113-06-14 מדינת ישראל נ'
שלליפר טטיאנה

לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלליפר טטיאנה
ע"י ב"כ עו"ד גולן

הנאשמת

גזר דין

הנאשמת הודתה והורשעה בעבירה של נהיגה בשכרות וזאת בגין אירוע מיום 14.6.14, במהלכו, נמצא כי הנאשמת נהגה ברכבה בשכרות ובבדיקה שנערכה לה במכשיר "ינשוף", נמדדו בגופה 640 מיקרוגרם אלכוהול, לליטר אוויר נושף.

ביום 13.11.14, התחילה להישמע פרשת התביעה, נוכח כפירת הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום וביום 12.2.15, לאחר מספר דיונים, ביקשה הנאשמת לחזור בה מהכפירה, הודתה במיוחס לה והורשעה.

לבקשת ב"כ הנאשמת, נשלחה הנאשמת לקבלת תסקיר שירות המבחן, על מנת לבחון את סוגיית השיקום, נוכח מאסר מותנה בן 8 חודשים, שהיה תלוי ועומד כנגד הנאשמת ולשיטת המאשימה, הנו חב הפעלה, בעוד שלשיטת ההגנה, הנו בר הפעלה בלבד.

ביום 30.8.15, שלח שירות המבחן הודעה לפיה, הנאשמת זומנה טלפונית ובכתב לפגישה, אך לא התייצבה.

בדיון ביום 9.9.15, טענה הנאשמת כי הייתה במשבר נפשי, בשל פרידה מבן זוגה, אך החלה בטיפול פסיכיאטרי, מצבה השתפר ואין ספק כי תגיע לפגישה עם שירות המבחן, אם תינתן לה דחיה לשם כך.

לפנים משורת הדין ועל אף התנגדות ב"כ המאשימה, ניתנה לנאשמת הזדמנות נוספת והדין נדחה ליום 14.1.16.

במועד זה, הוצג תסקיר שירות המבחן, ממנו עולה, בתמצית ומבלי לפגוע בצנעת הפרט, כי הנאשמת הנה בעלת עולם ערכים נורמטיבי מחד, אך מאידך, אימצה לעצמה דפוס של תלות באלכוהול וגם כיום, לאחר שדחה הצעות טיפוליות שהעלה שירות המבחן, ממשיכה בצריכת אלכוהול, תוך "מאמצים להקטנת הכמויות, בהצלחה חלקית".

שירות המבחן המליץ על הארכת המאסר המותנה וצו מבחן לשנה.

הצדדים טענו לעונש, כמפורט בפרוטוקול.

בתמצית, עתרה ב"כ המאשימה, לעונש של מאסר בפועל, לתקופה שלא תפחת מ-15 חודשים, תוך הפעלה עונש המאסר המותנה, שהנו חב הפעלה פסילה בפועל לשנים, מאסר מותנה ופסילה מותנית.

ב"כ הנאשמת, מצידו, טען כי המאסר המותנה הנו בר הפעלה, מהטעמים שנרשמו בפרוטוקול.

בתמצית, ביקש ב"כ הנאשמת, שלא לגזור על הנאשמת עונש של מאסר בפועל, נוכח כבדת הדרך שעשתה הנאשמת והאמור בתסקיר והפנה למספר פסקי דין לתמיכה בטיעוניה.

הנאשמת עצמה הביעה חרטה, אמרה כי למדה את הלקח וכי אם לא תשלח למאסר, תיכנס לגמילה וכיום, אינה שותה כפי שנהגה לשתות בעבר.

דין והכרעה

הנאשמת נותנת את הדין ולא בפעם הראשונה, על עבירה של נהיגה בשכרות.

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

באשר לעבירות של נהיגה בשכרות, נאמר ברע"פ 3638/12 ווקנין נ' מ"י,

"המדובר על פי חוק בעונש המינימום. ... נזכור כי הנהיגה בשכרות היא מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצדן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת "מכונת מוות נעה". ההחמרה היא גישת המחוקק, וסטייה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד".

ברע"פ 771/12 נחשון נ' מ"י, אמר כבוד הש' רובינשטיין :

"פסילת נהגים הנתפסים בשכרות היא - ניתן לומר - אמצעי מגן לציבור שקבע המחוקק, ולא רק גמול והרתעה לעוברי העבירה. אחריותו הראשונה של בית המשפט, על פי צו המחוקק ועל פי שליחותו, היא כלפי הציבור".

ברע"פ 796/13 רוישד נגד מדינת ישראל, אמר כבוד הש' שהם:

"כפי שקבעתי במקום אחר, נהיגה בשכרות הינה אחד מן הגורמים המרכזיים לגרימתן של תאונות דרכים, אשר הפכו בשנים האחרונות ל"מכת מדינה", המסכנת את שלום הציבור ופוגעת בביטחונו. לפיכך, מדיניות הענישה בעבירות אלה, מחייבת את בית-המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים (ראו, רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל (6.2.2013); ראו גם רע"פ 3343/04 נפתז' נ' מדינת ישראל (16.5.2004))."

ברע"פ 2238/09 מראד נגדי נ' מדינת ישראל, נאמר:

"בית משפט זה כבר עמד על הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מחמירה בעבירות של נהיגה בשכרות, לשם חיזוק ההרתעה בקרב הנהגים, וכביטוי לחומרת המעשה (ראו, למשל, רע"פ 8387/06 אלייא נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.11.2006))."

בעפ"ת 28099-12-12 סולטאן נגד מדינת ישראל, אמרה כבוד הש' אוהד:

"העונש הראוי לנהיגה בשכרות בפעם השנייה הוא מאסר בפועל".

ברע"פ 2073/08, ברבי נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' ג'ובראן:

"כבר נקבע על-ידי בית-משפט זה, כי יש מקום להחמיר בעונשם של נהגים הנוהגים תחת השפעת משקאות משכרים. כך למשל קבעתי ברע"פ 6418/07 עמית כהן נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 5.9.07):

"נהיגה במצב שכרות היא עבירה המסכנת לא רק את הנהג פורע החוק אלא את הנוסעים עימו ואת המכוניות שבקרבן הוא נוסע. נהג אשר מוכן לנהוג במצב של שכרות צריך לדעת, כי באם ייתפס, צפוי הוא להיענש בחומרה רבה."

(ראו גם החלטתי ברע"פ 1422/06 צפניה ארהבייב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 16.5.06).

אין צורך להכביר מילים בנוגע לחומרת העבירה בה הורשע המבקש. כבר נאמר על-ידי בית-משפט זה לא פעם, כי יש להירתם ולהילחם בהרחקת נהגים מסוכנים פורעי חוק מהכביש בכל דרך אפשרית. כך, למשל, נקבע ברע"פ 5297/07 קנטורוביץ נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 9.9.07):

"עסקינן בתופעה מאיימת שיש להירתם ולהילחם למניעתה ולהגן על בטחון הציבור באמצעות הרחקת נהגים מסוכנים פורעי חוק מהכביש בכל דרך אפשרית (ראו בש"פ 1753/07 אבו רקיייה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 19.3.2007)). המבקש כאמור טוען, כי בנסיבות בהן הוא היה צלול בדעתו, על אף העובדה שריכוז האלכוהול היה כמעט פי שניים מהמותר, היה מקום לבוא לקראתו בעניין העונש. עם כל הכבוד, טענה זו אינה מקובלת עליי. מעשהו של המבקש חמור מאוד. במעשה זה, הוא יצר סכנה בכביש שעלולה הייתה לגבות מחיר פגיעה בגוף. באורח נס לא קופדו חייהם של המתהלכים כמו גם הנהגים בכביש. סכנה זו נגזרת מהתנהגותו".

ברע"פ 7002/13 פשקוב נגד מדינת ישראל, במקרה של נהיגה בשכרות בפעם הראשונה, של מי שנמצא כמכור לאלכוהול וסמים, נאמר:

"... בנידון דידן, הוטלו על המבקש 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, ופסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך 24 שנים. אכן, לא נעלם מעיני כי עונש המאסר שהוטל על המבקש אינו עונש קל. ואולם, סבורני כי עונש זה אינו סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה המקובלת. טענותיו של המבקש נדונו על ידי הערכאות הקודמות, אשר ראו עין בעין, וקבעו כי אין מנוס אלא להטיל על המבקש עונש של מאסר לריצוי בפועל, הן כדי להגן על שלום הציבור מפניו, והן כדי להגן על המבקש עצמו. הערכאות הקודמות לא

התעלמו מנסיבותיו האישיות הקשות של המבקש, מגילו הצעיר, וממותה הפתאומי של אמו, וחרף נסיבות לא קלות אלה, קבעו כי אין בכך כדי להצדיק הימנעות מהטלת עונש מאסר לריצוי בפועל. זאת, לנוכח חומרת העבירות אותן ביצע המבקש; בשים לב לכמות האלכוהול הגבוהה, באופן בלתי נתפס, אשר הייתה בגופו באותה עת; המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו; והתמכרותו רבת השנים לסמים ואלכוהול. בנוסף... יצוין, כי למבקש ניתנה הזדמנות לעבור הליך גמילה מקיף, בטרם שהוכרע עניינו בבית המשפט המחוזי, אך הוא כשל בכך. בנסיבות אלו, אין מדובר לטעמי בעונש החורג מרף הענישה המקובל והראוי, בגין ביצוע עבירה שעניינה נהיגה בשכרות. כבר הודגש פעמים רבות בעבר, כי נהיגה בשכרות היא עבירה בעלת השלכות חמורות עבור כלל הציבור, אשר מצדיקה, ככלל, נקיטת יד קשה עם הנכשלים בביצועה:

"נהיגה בשכרות הינה אחת מן הסיבות המרכזיות לגרימתן של תאונות דרכים, דבר המסכן את שלום הציבור ופוגע בביטחונו. אשר על כן, מדיניות הענישה בעבירות אלה, מחייבת את בית המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים- תהא רמת האלכוהול בדמם, אשר תהא" (רע"פ 2829/13 מור מוריאל נ' מדינת ישראל (29.4.2013); וכן: רע"פ 5314/13 בלוח נ' מדינת ישראל (3.10.2013); רע"פ 5911/13 נעמה חסון נ' מדינת ישראל (8.9.2013)."

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, קיומו של מאסר מותנה בן 8 חודשים, שהוארך על ידי בית המשפט בתיק אחר, אף הוא לא היה בו כדי להרתיע את הנאשמת מלשלב שוב, אלכוהול ונהיגה ולהוות סיכון ממשי ומוחשי לציבור עוברי הדרך.

באשר לתקופת הפסילה, הרי שבעניינה של הנאשמת יש להחיל את סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, הקובע: **"הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיפים 62(3), 64, 64א, 65א(2) או (3) או 67, או על עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, תוך שימוש ברכב, ובעשר השנים שקדמו למועד ביצוע אותה עבירה כבר הורשע לפחות פעמיים על אחת מהעבירות האמורות, דינו - נוסף על כל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, לתקופה שלא תפחת מעשר שנים".**

הנאשמת הורשעה בעבירה של נהיגה בשכרות ב-19.12.11, בעבירה של נהיגה בזמן פסילה ב-2.7.14 ובתיק שבפני, בעבירה נוספת של נהיגה בשכרות כאמור לעיל, ביום 12.2.15 ומכאן, שהסעיף לעיל חל בעניינה ואף אם המאשימה לא עתרה להטלת עונש פסילה, כאמור בסעיף לעיל, הרי שב**עפ"ת 13982-11-15 אשכנזי נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד הש' בן יוסף:

"הערעור בפניי הוא על כך שבית משפט קמא, תוך שהוא משתמש בסעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961, הטיל על המערער עשר שנות פסילה במצטבר לכל חודש פסילה שהוטל עליו במסגרת הליך אחר.

בערעור טוען המערער כי בית משפט קמא החמיר עמו בהיבט הפסילה. נטען בפניי, תוך שימוש בפסיקה קודמת, שבתי המשפט לתעבורה אינם נוהגים לעשות שימוש בסעיף 40א' בדרך כלל, ובדרך כלל גם התביעה אינה עותרת לעשות שימוש בסעיף.

שמעתי את הטענה ואני תמה עליה. אומר אחרת, שאם כך המצב הרי אין זה ראוי. הוראת סעיף 40א' הינה הוראה קטגורית ועל בית המשפט לנהוג בה בכל מקרה בו יהיה רלוונטי, כלומר, כאשר נהג נהוג ועובר עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה במקרה שלנו, ואחרות כפי שמצוין בה, ועושה כן פעמיים בעשר שנים שקדמו לאותו תיק, אזי יש להטיל עליו עשר שנות פסילה ולא פחות מכך. זה הכלל.

היוצא מן הכלל מצוי בסעיפים הקטנים האחרים של סעיף 40א'."

מן האמור לעיל עולה, כי ניתן לקצר את תקופת הפסילה, כאמור בסעיף 40א(ג)(1) לפקודת התעבורה וזאת בנסיבות מיוחדות ואם מצא בית המשפט כי " **אין בהמשך הנהיגה על ידי הנאשם משום סכנה לציבור**".

בנוגע לטענת ההגנה, כי המאסר המותנה הנו בר הפעלה ולא חב הפעלה, הרי אין ממש בטענה זו.

בפ"ל 1145 מיקרוגרם אלכוהול לליטר אוויר נשוף, כמות חריגה ביותר. במסגרת גזר הדין, הוטל עליה, בנוכחותה, עונש מאסר מותנה בן 8 חודשים ל-3 שנים, על עבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ונהיגה בזמן פסילה.

בפ"ל א 6294-06-14, ביום 7.7.14, לאחר שהנאשמת הורשעה בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, מצא בית המשפט לנכון להאריך את עונש המאסר המותנה, בשנתיים נוספות.

בין לבין, ביום 14.6.14, הספיקה הנאשמת לעבור את העבירה בגינה היא נדונה כעת.

לא תיתכן מחלוקת, כי במועד בו נעברה העבירה שבפני, היה כנגד הנאשמת מאסר מותנה בן 8 חודשים וכיום, לאחר שעונש המאסר הוארך בתיק קודם, יש בפני בית המשפט מאסר מותנה שהנו חב הפעלה.

בכל הנוגע להפעלת עונש מאסר מותנה, קובע סעיף 56 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977:

"(א) בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי.

(ב) לא ישתמש בית המשפט בסמכות לפי סעיף זה אלא לגבי ההרשעה הראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת."

על אף האמור לעיל, מצא המחוקק לקבוע חריג לכלל וזאת בסעיף 85 לחוק העונשין:

"(א) על אף הוראות סעיף 56(ב), רשאי בית המשפט שהרשיע אדם העובר טיפול למשתמשים בסמים, או שסיים טיפול כאמור, להשתמש בסמכותו לפי סעיף 56 יותר מפעם אחת, אם שוכנע כי לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי משום שיש סיכוי לשיקומו של האדם, כי הפעלת המאסר על תנאי תסב לו נזק חמור, וכי אין סיכון לשלום הציבור בשל הארכת התנאי."

למצער, לא השכילה הנאשמת לנצל את ההליך המשפטי, הדחיות הרבות שניתנו לה ואת הקשר עם שירות המבחן ולהתחיל בטיפול גמילה מאלכוהול וכאמור בתסקיר, דחתה הצעות קצינת המבחן להתחיל בהליך טיפולי כלשהו ובחרה להמשיך בצריכת אלכוהול, אף אם בכמות מופחתת, לדבריה.

מכאן, שאין מדובר במי שחוסה תחת החריג הקבוע בסעיף 85 לעיל - הנאשמת לא החלה בטיפול גמילה מאלכוהול ובוודאי שלא סיימה הליך כאמור והיא מהווה עדיין, סכנה לשלום ציבור משתמשי הדרך, בשל התמכרותה ונטייתה לשלב אלכוהול ונהיגה.

לפיכך, בנסיבות של עבירה חוזרת, המהווה עבירה שניה של נהיגה בשכרות, קיומו של מאסר מותנה חב הפעלה, תחולת סעיף 40א לעיל ולאור הערכים החברתיים שנפגעו, סיכון חיי אדם ושלטון החוק והפגיעה הקשה בהם ולאור מדיניות הענישה הנוהגת בתחום כפי שנקבע על ידי בית המשפט העליון בפסקי הדין הנ"ל וברע"פ 4249/13 רחמים נ' מדינת ישראל, רע"פ 2829/13 מוריאל נ' מדינת ישראל, רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל, רע"פ 5911/13 נעמה חסון נ' מדינת ישראל ועוד, הרי שמתחם הענישה כולל פסילה בפועל לתקופה של 8 שנים, מאסר בפועל לתקופה שבין 4 חודשים ועד 12 חודשים ורכיבי ענישה נוספים.

פסקי הדין אליהם התייחס ב"כ הנאשמת בטיעונו, אינם דומים למקרה שבפני, נוכח קיומו של מאסר מותנה חב הפעלה, כאמור לעיל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הרי שנסיבותיה האישיות של הנאשמת פורטו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן, עברה התעבורתי כולל 21 הרשעות קודמות ולמעט עבירות של נהיגה בשכרות ונהיגה בזמן פסילה, אליהן התייחסתי, הוא כולל עבירות של אי ציות לתמרורים שונים, נהיגה במהירות מופרזת, נהיגה בחוסר זהירות, שימוש בטלפון נייד ועוד.

הודיית הנאשמת והעדר עבר פלילי, יילקחו בחשבון לעניין תקופת המאסר ומשך הפסילה, אך אין בהם, כמו גם בנסיבותיה האישיות של הנאשמת, כדי לגבור על האינטרס הציבורי, המחייב ענישה מחמירה ומרתיעה, כמצוות 40 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

באשר להמלצת שירות המבחן, הרי שההמלצה אינה ישימה, נוכח היות המאסר המותנה חב הפעלה וממילא, ההלכה היא כי בית המשפט אינו חייב לאמץ את המלצת שירות המבחן בכל מקרה ולעניין זה, ראה רע"פ 7257/12, סנדרוביץ נגד מדינת ישראל, שם נאמר:

"אשר לטענת המבקש, לפיה שגו הערכאות הקודמות משלא אימצו את המלצותיו של שירות המבחן בעניינו, הרי שדינה להידחות. המלצותיו של שירות המבחן, כשמן כן הן - המלצות. בית-המשפט אינו כבול לאמור בהן והוא אינו מחויב לפעול על פיהן. עמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן (ראו, רע"פ 5176/03 סוריאנו נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.06.2003))."

בעיית ההתמכרות של הנאשמת היא בעיה קשה ויש לקוות כי הנאשמת תמצא את הכוחות הדרושים להתמודד עמה במהלך המאסר, כדי שבתום תקופת המאסר, תוכל, סוף סוף, לצאת לדרך חדשה.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשמת ל-6 חודשי מאסר בפועל.

בחופף לתקופת מאסר זו, אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה מתיק 4978-05-11 בית המשפט לתעבורה בתל אביב, גזר דין מיום 5.4.12, למשך 8 חודשים, כפי שהוארך בפל"א 6294-06-14, בית המשפט לתעבורה בתל אביב, גזר דין מיום 7.7.14.

סה"כ תרצה הנאשמת 8 חודשי מאסר בפועל.

הנאשמת תיאסר כעת ובכפוף להפקדת סך 3000 ₪ במזומן, חתימת הנאשמת על ערבות עצמית בסך 10000 ₪, הפקדת דרכון במזכירות בית המשפט תוך 24 שעות והוצאת צו עיכוב יציאה מן הארץ, יינתן עיכוב ביצוע לעונש המאסר והנאשמת תתייצב לתחילת ריצוי מאסרה בבית הסוהר "ניצן", ביום 28.2.16 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותה תעודת זהות או דרכון. על הנאשמת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזון מוקדם, עם ענף אבחון ומיזון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

2. פסילה בפועל למשך 6 שנים, במצטבר לכל פסילה אחרת. הפסילה תחל היום, בכפוף להפקדת מסמכים מתאימים, אך בחישוב תקופת הפסילה, לא תמנה התקופה בה תשהה הנאשמת במאסר, כאמור בסעיף 42(ג) לפקודת התעבורה.

3. אני דנה את הנאשמת ל-10 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

המאסר יחול על עבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנה.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ו, 26 ינואר 2016, במעמד הנוכחים.